RETTENS DOM (Ottende Afdeling)

17. december 2010 *

I sag T-369/08,

European Wire Rope Importers Association (EWRIA), Hemer (Tyskland),

Câbleries namuroises SA, Namur (Belgien),

Ropenhagen A/S, Vallensbæk Strand (Danmark),

ESH Eisen- und Stahlhandelsgesellschaft mbH, Kaarst (Tyskland),

Heko Industrieerzeugnisse GmbH, Hemer,

Interkabel Internationale Seil- und Kabel-Handels GmbH, Solms (Tyskland),

* Processprog: engelsk.

José Casañ Colomar, SA, Valencia (Spanien),

Denwire Ltd, Dudley (Det Forenede Kongerige),

ved advokat T. Lieber,

sagsøgere,

mod

Europa-Kommissionen ved C. Clyne og H. van Vliet, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 4. juli 2008, hvorved Kommissionen afviste at imødekomme sagsøgernes anmodning om indledning af en delvis interimsundersøgelse af antidumpingforanstaltninger over for import af tovværk og kabler af jern og stål,

har

RETTEN (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, E. Martins Ribeiro (refererende dommer), og dommerne S. Papasavvas og A. Dittrich,

justitssekretær: fuldmægtig K. Pocheć,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 18. marts 2010,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

A — *Antidumpinggrundforordningen*

1 Den grundlæggende lovgivning om antidumping udgøres af Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 56 af 6.3.1996, s. 1, herefter »grundforordningen«) (erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 1996 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fælleskab (EUT L 343, s. 51, berigtiget i EUT 2010 L 7, s. 22)).

Artikel 1, stk. 1, 2 og 4, i grundforordningen (nu artikel 1, stk.1, 2 og 4, i forordning nr. 1225/2009) bestemmer:

»1. En antidumpingtold kan opkræves for enhver dumpingvare, når en sådan vare ved overgang til fri omsætning i Fællesskabet forvolder skade.

2. En vare anses for at være en dumpingvare, hvis dens eksportpris ved salg til Fællesskabet er lavere end den sammenlignelige pris for samme vare i normal handel, som er konstateret i eksportlandet.

[…]

4. I denne forordning forstås ved »samme vare« en vare, som er identisk med, dvs. i enhver henseende mage til den omhandlede vare, eller, hvis en sådan vare ikke findes, en anden vare, der — om end den ikke i enhver henseende er mage til — har egenskaber, som ligger tæt op ad den pågældende vares egenskaber.«

2 Artikel 3, stk. 1 og 2, i grundforordningen (nu artikel 3, stk. 1 og 2, i forordning nr. 1225/2009) bestemmer:

»1. I denne forordning forstås ved »skade«, når ikke andet er bestemt, væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en sådan erhvervsgren; »skade« fortolkes i overensstemmelse med denne artikel.

2. En konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse både af a) omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Fællesskabet og b) denne indførsels følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.«

3 Artikel 5, stk. 7 og 9, i grundforordningen [nu artikel 5, stk. 7 og 9, i forordning nr. 1225/2009] bestemmer:

»7. Beviserne vedrørende både dumping og skade behandles samtidigt ved afgørelse af, om der skal indledes en undersøgelse eller ej. En klage afvises, når der ikke foreligger tilstrækkelige beviser for enten dumping eller skade til at begrunde en videreførelse af sagen.

[…]

9. Står det efter konsultationer klart, at der foreligger tilstrækkelige beviser til at berettige, at der indledes en procedure, indleder Kommissionen en sådan procedure senest 45 dage efter klagens indgivelse og offentliggør en meddelelse herom i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Er de fremlagte beviser utilstrækkelige, underrettes klageren, efter at der har fundet konsultationer sted, herom senest 45 dage efter datoen for klagens indgivelse til Kommissionen.«

4 Artikel 11, stk. 2, 3, 5 og 6, i grundforordningen (nu artikel 11, stk. 2, 3, 5 og 6, i forordning nr. 1225/2009) bestemmer:

»2. Endelige antidumpingforanstaltninger udløber fem år efter indførelsen heraf eller fem år efter datoen for afslutningen af den seneste genoptagelse af en undersøgelse, som omfattede både spørgsmålet om dumping og skade, medmindre det som led i en genoptagelse af en undersøgelse fastslås, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade. […]

3. Behovet for at opretholde foranstaltninger kan, når det anses for påkrævet, også tages op til genovervejelse på Kommissionens initiativ eller på anmodning fra en medlemsstat, eller, forudsat at der er forløbet en rimelig periode på mindst et år siden indførelsen af de endelige foranstaltninger, på anmodning af en eksportør eller importør eller producenterne i Fællesskabet, når anmodningen indeholder tilstrækkelige beviser for, at der er behov for at genoptage en undersøgelse, mens foranstaltningerne er i kraft.

En undersøgelse genoptages, mens foranstaltningerne er i kraft, når anmodningen herom indeholder tilstrækkelige beviser for, at det ikke længere er nødvendigt at opretholde foranstaltningerne for at modvirke dumping, og/eller at det ikke er sandsynligt, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade, hvis de pågældende foranstaltninger ophæves eller ændres, eller at gældende foranstaltninger ikke er, eller ikke længere er, tilstrækkelige til at modvirke dumping, der forvolder skade.

Ved gennemførelsen af undersøgelser i henhold til dette stykke kan Kommissionen bl.a. undersøge, om omstændighederne med hensyn til dumping og skade har ændret sig betydeligt, eller om gældende foranstaltninger giver de ønskede resultater i henseende til at afhjælpe den skade, der er konstateret i henhold til artikel 3. I den

forbindelse tages der hensyn til al relevant og behørigt dokumenteret bevismateriale ved den endelige afgørelse.

[…]

5. De relevante bestemmelser i denne forordning om procedurer og om gennemførelsen af undersøgelser, undtagen bestemmelserne vedrørende tidsfrister, gælder for genoptagelse af undersøgelser, der foretages i henhold til stk. 2, 3 og 4. Sådanne undersøgelser gennemføres hurtigt og afsluttes normalt senest tolv måneder efter genoptagelsen af undersøgelsen.

6. Kommissionen genoptager undersøgelser i henhold til denne artikel efter konsultationer i Det Rådgivende Udvalg. Findes det på grundlag af genoptagelse af en undersøgelse påkrævet, ophæves eller opretholdes foranstaltningerne i henhold til stk. 2, eller de ophæves, opretholdes eller ændres i henhold til stk. 3 og 4, af den fællesskabsinstitution, der er ansvarlig for deres vedtagelse […]«

5 Artikel 21, stk. 1, i grundforordningen (nu artikel 21, stk. 1, i forordning nr. 1225/2009) bestemmer:

»En afgørelse om, hvorvidt det af hensyn til beskyttelsen af Fællesskabets interesser er påkrævet at gribe ind, træffes på grundlag af en vurdering af alle involverede parters interesser som helhed, herunder den indenlandske erhvervsgrens, brugernes og forbrugernes interesser, og der træffes kun afgørelse i henhold til denne artikel, når alle parter har haft lejlighed til at tilkendegive deres synspunkter i henhold til stk. 2. I en sådan undersøgelse tages der særligt hensyn til behovet for at bringe den fordrejning af handelen, som skyldes skadevoldende dumping, til ophør og at genskabe en situation med effektiv konkurrence. De foranstaltninger, der fastsættes på grundlag af den konstaterede dumping og deraf følgende skade, må ikke anvendes,

når myndighederne på grundlag af alle fremlagte oplysninger klart kan fastslå, at det ikke er i Fællesskabets interesse at anvende sådanne foranstaltninger.«

B — *Antidumpingforanstaltninger, der er anvendelige over for import af tovværk og kabler af jern eller af stål*

1. *Antidumpingforanstaltninger, der er pålagt import af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Kina, Indien, Sydafrika og Ukraine*

6 Som følge af to klager, der blev indgivet i april og juni 1998 af forbindelsesudvalget for European Union Wire Rope Industries (herefter »EWRIS«), og indledningen af antidumpingprocedurer vedrørende importen til Fællesskabet af tovværk og kabler af stål vedtog Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber forordning (EF) nr. 362/1999 af 18. februar 1999 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Indien, Mexico, Sydafrika og Ukraine og om godtagelse af tilsagn fra visse eksportører i Ungarn og Polen (EFT L 45, s. 8). Syvende betragtning til nævnte forordning definerer den »pågældende vare« som følger: »tovværk og kabler af stål, herunder lukkede tove, undtagen tovværk og kabler af rustfrit stål, med største tværmål over 3 mm«.

7 Den 12. august 1999 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 1796/1999 af 12. august 1999 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Ungarn, Indien, Mexico, Polen, Sydafrika og Ukraine og om afslutning af antidumpingproceduren vedrørende importen af denne vare med oprindelse i Republikken Korea (EFT L 217, s. 1). Fjerde betragtning i præamblen til denne forordning gentog definitionen af den pågældende vare, der var indeholdt i syvende betragtning til forordning nr. 362/1999.

8 Som følge af offentliggørelsen den 13. november 2003 af en meddelelse om det forestående udløb (EUT C 272, s. 2) af bl.a. de antidumpingforanstaltninger, som var pålagt ved forordning nr. 1796/1999, modtog Kommissionen den 17. maj 2004 en anmodning om en undersøgelse, som blev indgivet af EWRIS i henhold til artikel 11, stk. 2, i grundforordningen. Den 17. august 2004 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om indledning af en udløbsundersøgelse af antidumpingforanstaltninger vedrørende importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Indien, Sydafrika og Ukraine (EUT C 207, s. 2) og indledte en fornyet undersøgelse.

9 Den 8. november 2005 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 1858/2005 af 8. november 2005 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Indien, Sydafrika og Ukraine efter en udløbsundersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 2, i [grundforordningen] (EUT L 299, s. 1). 18. betragtning i præamblen til denne forordning gentog definitionen af den pågældende vare som indeholdt i fjerde betragtning til forordning nr. 1796/1999.

2. *Antidumpingforanstaltninger, der er pålagt import af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Rusland*

10 Som følge af en klage, der blev indgivet af EWRIS i marts 2000, og indledningen af en antidumpingprocedure den 5. maj 2000 vedrørende importen til Fællesskabet af tovværk og kabler af stål, vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 230/2001 af 2. februar 2001 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af tovværk og kabler af jern og stål med oprindelse i Den Tjekkiske Republik, Rusland, Thailand og Tyrkiet og om godtagelse af tilsagn fra visse eksportører i Den Tjekkiske Republik og Tyrkiet (EFT L 34, s. 4). Niende betragtning i præamblen til nævnte forordning definerer »den omhandlede vare« som »tovværk og kabler af jern og stål, herunder lukkede tove, undtagen tovværk og kabler af rustfrit stål, med største tværmål over 3 mm, forsynet eller ikke forsynet med kroge eller andet tilbehør«.

11 Den 2. august 2001 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 1601/2001 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af tovværk og kabler af jern og stål med oprindelse i Den Tjekkiske Republik, Rusland, Thailand og Tyrkiet og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 211, s. 1). Ottende betragtning til denne forordning gentog definitionen af den pågældende vare som indeholdt i niende betragtning til forordning nr. 230/2001.

12 Som følge af offentliggørelsen den 29. oktober 2005 af en meddelelse om det forestående udløb (EUT C 270, s. 38) af bl.a. de antidumpingforanstaltninger, som var pålagt ved forordning nr. 1601/2001, modtog Kommissionen den 28. april 2006 en anmodning om undersøgelse, indgivet af EWRIS i henhold til artikel 11, stk. 2, i grundforordningen. Den 3. august 2006 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om indledning af en udløbsundersøgelse af antidumpingforanstaltninger vedrørende importen af visse typer tovværk og kabler af jern og stål med oprindelse i Rusland, Thailand og Tyrkiet og en delvis interimsundersøgelse af antidumpingforanstaltninger vedrørende importen af visse typer tovværk og kabler af jern og stål med oprindelse i Tyrkiet (EUT C 181, s. 15) og indledte en fornyet undersøgelse.

13 Den 30. oktober 2007 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 1279/2007 om indførelse af en endelig antidumpingtold på visse typer tovværk og kabler af jern og stål med oprindelse i Den Russiske Føderation og om ophævelse af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af visse typer tovværk og kabler af jern og stål med oprindelse i Thailand og Tyrkiet (EUT L 285, s. 1). Betragtning 32 til denne forordning definerer den »omhandlede vare« med henvisning til definitionen af den omhandlede vare som indeholdt i ottende betragtning til forordning nr. 1601/2001 som følger: »tovværk og kabler af jern og stål, herunder lukkede tove, undtagen tovværk og kabler af rustfrit stål, med største tværmål over 3 mm, forsynet eller ikke forsynet med kroge eller andet tilbehør«.

Sagens baggrund

14 European Wire Rope Importers Association (EWRIA), en af sagsøgerne i den foreliggende sag, er en sammenslutning, der er oprettet for at repræsentere de fælles interesser for de europæiske virksomheder, der beskæftiger sig med import af og handel med tovværk og kabler af stål. De andre sagsøgere i den foreliggende sag er medlemmer af EWRIA og selskaber i henhold til belgisk ret (Câbleries namuroises SA), dansk ret (Ropenhagen A/S), tysk ret (ESH Eisen- und Stahlhandelsgesellschaft mbH, Heko Industrieerzeugnisse GmbH, Interkabel Internationale Seil- und Kabel-Handels GmbH), spansk ret (José Casañ Colomar, SA) og Det Forenede Kongeriges ret (Denwire Ltd).

15 Den 12. juni 2007 indgav EWRIA, som herved handlede på vegne af de andre sagsøgere og nogle andre virksomheder, i henhold til artikel 11, stk. 3, i grundforordningen en anmodning til Kommissionen om en delvis interimsundersøgelse af de pålagte antidumpingforanstaltninger, dels på import af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Kina, Indien, Sydafrika og Ukraine ved forordning nr. 1858/2005, dels på import af visse tovværk og kabler af jern eller af stål med oprindelse i Den Tjekkiske Republik, Rusland, Thailand og Tyrkiet ved forordning nr. 1601/2001, som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 564/2005 (EUT L 97, s. 1) (herefter »anmodningen om fornyet undersøgelse«).

16 Anmodningen om fornyet undersøgelse havde til formål at omdefinere området for de produkter, der var omfattet af de pågældende antidumpingforanstaltninger, dvs. tovværk og kabler af jern og stål (herefter under ét »stålwirer«). Ifølge EWRIA har situationen ændret sig væsentligt siden den første indførelse af de pågældende antidumpingforanstaltninger, hvilket berettiger en omdefinering af den pågældende vare af følgende årsager:

— Definitionen af den pågældende vare i henhold til de omtvistede antidumpingforanstaltninger er i strid med de fællesskabsretlige normer, der anvendes for

ståltråd (EN 10264) og ståltove (EN 12385), som officielt skelner imellem tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug.

— De erhvervsdrivende, der nu er aktive på markedet, anser ikke længere tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug for ét produkt, men for to separate produkter.

— Siden indførelsen af de omhandlede antidumpingforanstaltninger er produktionen i Fællesskabet af tovværk til almindeligt brug blevet marginal, eftersom producenterne af stålwirer i Fællesskabet nu altovervejende producerer tovværk til særligt brug.

— De på markedet i Fællesskabet herskende betingelser for stålwirer har ændret sig, eftersom der ikke længere eksisterer nogen væsentlig konkurrence mellem tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug, og eftersom importen af tovværk til almindeligt brug ikke længere skader producenterne af stålwirer i Fællesskabet.

17 I sin anmodning om fornyet undersøgelse har EWRIA foreslået at udskille definitionen af den omhandlede vare i to grupper, dvs. på den ene side tovværk til almindeligt brug og på den anden side tovværk med høj ydeevne eller til særligt brug. Tovværk til særligt brug skulle fortsat være underlagt antidumpingforanstaltninger, mens tovværk til almindeligt brug ikke skulle være omfattet af anvendelsesområdet for disse foranstaltninger.

18 Efter et møde med EWRIA informerede Kommissionen denne ved skrivelse af 8. april 2008 om følgende:

»Som aftalt på mødet af 8. april 2002 har vi taget til efterretning, at De har til hensigt at tilføje bevismateriale med hensyn til skade og/eller dumping til Deres bemærkninger af 12. juni 2007.

Vi ser frem til at modtage de supplerende oplysninger, idet vi forbliver til Deres disposition med hensyn til at besvare samtlige yderligere spørgsmål, som De måtte have i sagen.«

19 Ved skrivelse af 30. april 2008 besvarede EWRIA denne skrivelse som følger:

»I ovennævnte sag henvises der til vores diskussion af 8. april 2008 og til Deres skrivelse af samme dato.

Med hensyn til vores anmodning af 12. juni 2007 om en interimsundersøgelse bedes De bemærke, at vi ikke har til hensigt at fremkomme med yderligere bemærkninger. Set fra vores synspunkt indeholder anmodningen tilstrækkeligt bevismateriale for »ændrede omstændigheder« for så vidt angår definitionen af de omhandlede varer efter vedtagelsen af den første antidumpingforordning om stålwirer i 1999. Derudover har anmodningen allerede været genstand for en uddybende diskussion med [P.-C.] og [C.-N.], som har informeret os om, at ifølge deres opfattelse var chancerne for en interimsundersøgelse af definitionen af de varer, som var klassificeret som stålwirer, »lovende«.

Vi beder Dem derfor venligst om at imødekomme vores anmodning og hurtigst muligt at indlede en interimsundersøgelse vedrørende definitionen af de varer, som er klassificeret som stålwirer. I tilfælde af at De måtte bestemme Dem til at afvise vores anmodning, bedes De bemærke, at en sådan beslutning kunne blive genstand for et søgsmål.«

20 Ved skrivelse af 4. juli 2008 (herefter »den anfægtede skrivelse«) oplyste Kommissionen EWRIA om følgende:

»Jeg henviser herved til de forskellige kommentarer, som De har haft med mine medarbejdere og mig selv vedrørende spørgsmålet, om det var muligt at indlede en delvist fornyet undersøgelse af de ovennævnte foranstaltninger over for stålwirer med henblik på at udelukke tovværk til almindeligt brug fra definitionen af de omhandlede varer.

Det fremgår af Deres skrivelse af 30. april, at De ikke har til hensigt at tilvejebringe yderligere bevismateriale til støtte for Deres anmodning om en varedefinition ud over den information og det materiale, som De har fremsendt frem til den nævnte dato.

Vi beklager at måtte meddele, at på grundlag af de oplysninger, som De har fremsendt indtil nu, er det ikke muligt at konkludere, at en delvis interimsundersøgelse bør indledes med henblik på at udelukke tovværk til almindeligt brug fra definitionen på de omhandlede varer. Dette skyldes grundlæggende mangel på tilstrækkelige beviser for, at de to varetyper, der er omfattet af foranstaltningerne, tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug, ikke har de samme grundlæggende fysiske, tekniske og kemiske kendetegn til fælles.

De baserer Deres bemærkninger på en række faktorer, bl.a. smøremidler, indlæg af plastik, rotationsgrader og visse kendetegn for tråde, som skal bidrage til at udskille

en lang række typer af stålwirer. Dette er dog ikke tilstrækkeligt, eftersom alle disse tovværk har de samme fysiske, tekniske og kemiske kendetegn til fælles.

I den forbindelse antages det, at stålwirer har tre grundlæggende bestanddele: de enkelte tråde af stål, som udgør strengene, strengene, der er snoet om kernen, og selve kernen. Disse bestanddele varierer i udformning alt efter de fysiske krav, der stilles til den påtænkte anvendelse [af stålwiren]. I den forbindelse skal det allerførst bemærkes, at selv om der eksisterer en bred vifte af stålwirer med en vis grad af forskellige fysiske og tekniske forskelle, har de alle de samme grundlæggende fysiske kendetegn (tovværk, udgøres af strenge af ståltråde, der er snoet om en kerne) og de samme grundlæggende tekniske kendetegn (alle har et vist antal tråde i en streng, et vist antal strenge i et tovværk, en vis diameter og en vis opbygning). Mens lavprisvarer og højprisvarer ikke kan udskiftes med hinanden, kan tilgrænsende varer det. Det er derfor konkluderet, at der til en vis grad er overlapning og konkurrence mellem stålwirer i forskellige grupper. Endvidere kan selv varer inden for den samme gruppe være bestemt til forskellig anvendelse.

Derudover forekommer det, at i visse tilgrænsende grupper konkurrerer stålwirer af standardstål med stålwirer af specialstål, eftersom de kan anvendes til de samme formål og således forekommer at kunne udskiftes med hinanden.

Hvis De måtte komme i besiddelse af nye oplysninger, som ifølge Dem burde give os anledning til at genvurdere denne holdning, er De altid velkommen til at fremkomme med sådanne oplysninger.

Vi står til Deres fulde rådighed med henblik på at besvare yderligere spørgsmål, som De måtte have i sagen.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 4. september 2008 har sagsøgerne anlagt den foreliggende sag.

22 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande for Retten:

— Sagen antages til realitetsbehandling.

— Kommissionens beslutning af 4. juli 2008 annulleres, ved hvilken Kommissionen har afvist sagsøgernes anmodning om en delvis interimsundersøgelse af antidumpingforanstaltningerne for stålwirer, med henblik på at tilpasse omfanget af foranstaltningerne og at udelukke tovværk til almindeligt brug fra definitionen af den omhandlede vare.

— Kommissionen tilpligtes at indlede en delvis interimsundersøgelse af de antidumpingforanstaltninger, som anvendes på import af stålwirer, med henblik på at tilpasse omfanget af foranstaltningerne og at udelukke tovværk til almindeligt brug fra definitionen af den omhandlede vare.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, subsidiært frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 18. marts 2010.

Retlige bemærkninger

A — *Formaliteten*

1. *Formaliteten vedrørende påstanden om annullation af Kommissionens beslutning af 4. juli 2008 om ikke at indlede en delvis interimsundersøgelse af antidumpingforanstaltningerne for stålwirer*

a) Parternes argumenter

25 Ifølge Kommissionen bør denne påstand afvises. Den anfægtede skrivelse udgør ikke en beslutning i henhold til artikel 230 EF i betragtning af, at den ikke har endelig juridisk virkning over for sagsøgerne. I modsætning til skrivelsen, der blev betragtet som en beslutning i den sag, der gav anledning til Domstolens dom af 17. juli 2008, Athinaïki Techniki mod Kommissionen (sag C-521/06 P, Sml. I, s. 5829), tilsigter den anfægtede skrivelse ikke at ændre sagsøgernes retsstilling væsentligt.

26 For det første bemærker Kommissionen under henvisning til ordlyden af den anfægtede skrivelse, at denne ikke »endeligt og uigenkaldeligt afviser« muligheden for at indlede en fornyet undersøgelse. Den anfægtede skrivelse repræsenterer Kommissionens tjenestegrenes holdning »på grundlag af oplysninger […] fremkommet indtil nu«. Chefen for vedkommende enhed og hans ansatte var foreløbigt af den opfattelse, at sagsøgerne endnu ikke havde tilvejebragt tilstrækkeligt bevismateriale til, at det begrundede en fornyet undersøgelse, men havde ikke fuldstændigt udelukket at indlede en fornyet undersøgelse. Den anfægtede skrivelse lader det udtrykkeligt stå åbent for EWRIA at tilvejebringe nye oplysninger, som kunne overbevise Kommissionen om, at det var hensigtsmæssigt at indlede en fornyet undersøgelse. Kommissionen understreger i den forbindelse, at den i den foreliggende sag ikke har lukket sagen. Derfor er den anfægtede skrivelse ikke at sammenligne med den skrivelse, som blev anset for en beslutning i sagen Athinaïki Techniki mod Kommissionen, nævnt i præmis 25 ovenfor, men har snarere lighed med den forudgående afsendte skrivelse, som understregede, at sagsøgeren i denne sag kunne fremkomme med yderligere oplysninger. Hvis sagsøgerne i den foreliggende sag havde sendt en anden skrivelse, hvori de yderligere havde forklaret de underliggende bevæggrunde for deres anmodning om fornyet undersøgelse, og hvorfor de var af den opfattelse, at Kommissionen burde tage sin holdning op til fornyet bedømmelse, ville Kommissionen faktisk have gjort dette, uden at sagsøgerne var nødt til at fremsætte en ny anmodning.

27 For det andet hævder Kommissionen for så vidt angår identiteten af ophavspersonen til den anfægtede skrivelse, at denne udgør en almindelig skrivelse fra Kommissionens tjenestegrene og ikke fra Kommissionen selv, i den anvendte forstand, jf. Rettens kendelse af 14. maj 2009, US Steel Košice mod Kommissionen (sag T-22/07, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 42). Enhedschefen, som har underskrevet skrivelsen, henviser til de forskellige udvekslinger, som sagsøgerne har haft »med [hans] enhed eller med [ham]«, mens pronomenet »vi«, som henviser til den pågældende enhedschef og hans ansatte, anvendes i resten af skrivelsen. Disse faktorer antyder, at den anfægtede skrivelse ikke udgør en beslutning i henhold til artikel 230 EF.

28 I modsætning til omstændighederne i den sag, der gav anledning til Rettens kendelse af 4. maj 1998, BEUC mod Kommissionen (sag T-84/97, Sml. II, s. 795, præmis 48), udgør den anfægtede skrivelse derfor ikke en »klar og endelig vurdering« af begæringen om en fornyet undersøgelse.

29 Sagsøgerne er af den opfattelse, at i overensstemmelse med de i dommen i sagen Athinaïki Techniki mod Kommissionen, nævnt i præmis 25 ovenfor, nævnte kriterier udgør den anfægtede skrivelse en beslutning i medfør af artikel 230 EF.

b) Rettens bemærkninger

30 Det skal indledningsvis bemærkes, at det fremgår af stævningen, at søgsmålets genstand er annullation af »Kommissionens beslutning af 4. juli 2008, hvorved Kommissionen har afvist sagsøgernes anmodning om en delvis interimsundersøgelse af antidumpingforanstaltningerne over for stålwirer med henblik på at tilpasse omfanget af foranstaltninger og at udelukke tovværk til almindeligt brug fra definitionen af den omhandlede vare« (herefter »den anfægtede retsakt«).

31 Det fremgår af fast retspraksis, at annullationssøgsmålet i medfør af artikel 230 EF kan anvendes på alle retsakter, som institutionerne vedtager, uanset deres karakter eller form, som har retligt bindende virkninger, der kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling (jf. bl.a. dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 9, af 6.4.2000, sag C-443/97, Spanien mod Kommissionen, Sml. I, s. 2415, præmis 27, og af 12.9.2006, sag C-131/03 P, Reynolds Tobacco m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 7795, præmis 54, samt dommen i sagen Athinaïki Techniki mod Kommissionen, nævnt i præmis 25 ovenfor, præmis 29).

32 Det fremgår ligeledes af fast retspraksis vedrørende annullationssøgsmåls antagelse til realitetsbehandling, at der ved kvalificeringen de anfægtede retsakter skal lægges vægt på såvel disses indhold som deres ophavsmænds formål hermed. Ved sådanne anfægtelige retsakter forstås herved principielt foranstaltninger, som endeligt

fastlægger Kommissionens standpunkt ved afslutningen af en administrativ procedure, og som tilsigter at skabe bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesse, modsat foreløbige foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning, og som ikke skaber sådanne virkninger (jf. i denne retning dommen i sagen IBM mod Kommissionen, nævnt i præmis 31 ovenfor, præmis 9 og 10, dom af 22.6.2000, sag C-147/96, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 4723, præmis 26 og 27, dommen i sagen Athinaïki Techniki mod Kommissionen, nævnt i præmis 25 ovenfor, præmis 42, og dom af 26.1.2010, sag C-362/08 P, Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, Sml. I, s. 669, præmis 52).

33 Derimod er en retsakts eller en afgørelses form principielt uden betydning for, om et annullationssøgsmål kan fremmes til realitetsbehandling (jf. dommen i sagen IBM mod Kommissionen, nævnt i præmis 31 ovenfor, præmis 9, dom af 7.7.2005, sag C-208/03 P, Le Pen mod Parlamentet, Sml. I, s. 6051, præmis 46, og dommen i sagen Athinaïki Techniki mod Kommissionen, nævnt i præmis 25 ovenfor, præmis 43). Hvis det forholdt sig anderledes, kunne Kommissionen unddrage sig Unionens retsinstansers kontrol ved blot at tilsidesætte disse formkrav. Det fremgår imidlertid af retspraksis, at da Den Europæiske Union er et retsfællesskab, hvor dens institutioner er underlagt en kontrol af, om deres retsakter er i overensstemmelse med traktaten, må procedurereglerne for søgsmål, der er indbragt for EU's retsinstanser, fortolkes, i det omfang det er muligt, på en sådan måde, at disse regler kan finde anvendelse således, at de bidrager til at implementere målsætningen om at sikre en effektiv retsbeskyttelse af de rettigheder, som tilkommer EU-borgerne (dommen i sagen Athinaïki Techniki mod Kommissionen, nævnt i præmis 25 ovenfor, præmis 44 og 45; jf. i den forbindelse ligeledes Domstolens dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 38 og 39, og af 18. januar 2007, sag C-229/05 P, PKK et KNK mod Rådet, Sml. I, s. 439, præmis 109).

34 Det følger heraf, at for at afgøre, om den anfægtede retsakt udgør en beslutning i henhold til artikel 230 EF, bør det afklares, i lyset af denne retsakts indhold, af Kommissionens hensigter og af den sammenhæng, hvori retsakten er blevet til (jf. i denne retning dommen i sagen Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, nævnt i præmis 32 ovenfor, præmis 58), om Kommissionen med denne retsakt endeligt har fastlagt sin holdning vedrørende anmodning om fornyet undersøgelse.

35 Det må allerførst konstateres, at den anfægtede skrivelse fulgte op på EWRIA's skrivelse af 30. april 2008, hvorved sammenslutningen oplyste Kommissionen om sine intentioner om ikke at fremlægge supplerende oplysninger til anmodningen om en fornyet undersøgelse, eftersom nævnte anmodning indeholdt tilstrækkeligt bevismateriale, og om sine intentioner, i tilfælde af afvisning af sammenslutningens anmodning, om at indlede et annullationssøgsmål ved EU's retsinstanser. Ordlyden af den anfægtede skrivelse, ifølge hvilken »[v]i beklager at måtte meddele Dem, at på grundlag af de oplysninger, som De har fremlagt indtil nu, er det ikke muligt at konkludere, at en delvis interimsundersøgelse bør indledes«, antyder, at Kommissionen havde besluttet sig for ikke at efterkomme anmodningen om en fornyet undersøgelse. I den sammenhæng oplyste Kommissionen ligeledes sagsøgerne om baggrunden for ikke at indlede en fornyet undersøgelse. Kommissionen har herved anført, at »[d]ette skyldes grundlæggende mangel på tilstrækkeligt bevis for, at de to typer varer, der er omfattet af foranstaltningerne, tovværk og kabler til almindeligt brug og tovværk til særligt brug, ikke deler de samme grundlæggende fysiske, tekniske og kemiske kendetegn«. Endelig, selv om Kommissionen havde anført i slutningen af den anfægtede skrivelse, at sagsøgerne altid kunne fremlægge nye oplysninger, som kunne føre til, at Kommissionen tog sin holdning op til overvejelse, skal det understreges, at Kommissionen var blevet klart oplyst om den kendsgerning, at anmodningen om en fornyet undersøgelse var endelig, og at den ikke ville blive fulgt op af yderligere bevismateriale.

36 I lyset af de ovennævnte betragtninger er det åbenlyst, at der var blevet truffet en beslutning vedrørende denne anmodning, og at der i tilfælde af fremlæggelse af nye oplysninger kunne træffes en ny beslutning, som ville tage højde for sådanne.

37 Det bør i øvrigt erindres, at i henhold til artikel 11, stk. 3, andet afsnit, i grundforordningen (nu artikel 11, stk. 3, andet afsnit, i forordning nr. 1225/2009) genoptages en undersøgelse, mens foranstaltningerne er i kraft, når anmodningen herom indeholder tilstrækkelige beviser for, at det ikke længere er nødvendigt at opretholde foranstaltningerne for at modvirke dumping, og/eller at det ikke er sandsynligt, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade, hvis de pågældende foranstaltninger ophæves eller ændres, eller at gældende foranstaltninger ikke er, eller ikke længere er, tilstrækkelige til at modvirke dumping, der forvolder skade. Til forskel fra en situation, hvor Kommissionen beslutter at iværksætte en fornyet undersøgelse efter konsultationer i Det Rådgivende Udvalg i henhold til artikel 11, stk. 6, i grundforordningen (jf. i

den forbindelse Rettens kendelse af 14.3.1996, sag T-134/95, Dysan Magnetics og Review Magnetics mod Kommissionen, Sml. II, s. 181, præmis 23, og af 25.5.1998, sag T-267/97, Broome & Wellington mod Kommissionen, Sml. II, s. 2191, præmis 29), udgør en afvisning af at indlede en sådan fornyet undersøgelse på grund af mangel på tilstrækkeligt bevismateriale ikke en indledende eller foreløbig foranstaltning, eftersom den ikke kan følges op af en anden beslutning, der kan give anledning til et annullationssøgsmål (jf i denne retning dommen i sagen SFEI m.fl. mod Kommissionen, nævnt i præmis 32 ovenfor, præmis 28, og i sagen Athinaïki Techniki mod Kommissionen, nævnt i præmis 25 ovenfor, præmis 54).

38 Det er i den forbindelse ikke relevant, at sagsøgerne stadig over for Kommissionen kan tilvejebringe yderligere oplysninger, som kunne føre til, at Kommissionen genovervejede sin holdning (jf. i denne retning dommen i sagen Athinaïki Techniki mod Kommissionen, nævnt i præmis 25 ovenfor, præmis 55).

39 Således som Kommissionen bekræftede under retsmødet, er der ganske vist ikke blevet taget nogen formel beslutning vedrørende anmodningen om fornyet undersøgelse. Eftersom artikel 5, stk. 7, i grundforordningen, som ligeledes finder anvendelse for fornyede undersøgelser i medfør af artikel 11, stk. 5, i nævnte forordning, imidlertid bestemmer, at en anmodning om indledning af undersøgelse afvises, når der ikke foreligger tilstrækkelige beviser for enten dumping eller skade til at begrunde en videreførelse af sagen, og artikel 5, stk. 9, i samme forordning bestemmer, at »[e]r de fremlagte beviser utilstrækkelige, underrettes klageren, efter at der har fundet konsultationer sted«, må det fastholdes, at med den anfægtede skrivelse oplyste Kommissionen sagsøgerne om sin beslutning om at afvise anmodningen om fornyet undersøgelse.

40 I lyset af de betragtninger, der er indeholdt i præmis 35 ovenfor, og eftersom Kommissionen besluttede ikke at efterkomme anmodningen om fornyet undersøgelse, må det fastholdes, at i tilfælde af, at sagsøgerne efterfølgende havde fremlagt supplerende

oplysninger, ville Kommissionen i den foreliggende sag have set sig nødsaget til at tage en ny beslutning under hensyntagen til de nye oplysninger vedrørende spørgsmålet, om der var grundlag for at indlede en fornyet undersøgelse i lyset af det bevismateriale, der var kommet Kommissionen i hænde. På den anden side har tilvejebringelsen af nævnte oplysninger ikke indvirkning på den omstændighed, at den første anmodning om undersøgelse allerede er blevet afvist (jf. i denne retning dommen i sagen Athinaïki Techniki mod Kommissionen, nævnt i præmis 25 ovenfor, præmis 57).

41 Det følger heraf, at den anfægtede retsakt i lyset af dels dens indhold, dels den sammenhæng, i hvilken den blev vedtaget, og af Kommissionens intentioner, udgør en endelig afvisning fra Kommissionens side af at indlede en delvis interimsundersøgelse. Den anfægtede retsakt må derfor betegnes som en beslutning i henhold til artikel 230 EF.

42 Denne beslutnings karakter kan der ikke stilles spørgsmålstegn ved af den ene årsag, at den hidrører fra Kommissionens tjenestegrene og ikke fra Kommissionen selv (jf. i den forbindelse Rettens dom af 18.5.1994, sag T-37/92, BEUC og NCC mod Kommissionen, Sml. II, s. 285, præmis 38, og dommen i sagen BEUC mod Kommissionen, nævnt i præmis 28 ovenfor, præmis 48).

43 Da der med denne beslutning skete en afvisning af anmodningen om at indlede en undersøgelse for at fastslå behovet for at fastholde de omtvistede antidumpingforanstaltninger som følge af en påstået ændring i omstændighederne inden for rammen af en fornyet undersøgelsesprocedure som omhandlet i artikel 11, stk. 3, i grundforordningen, har den fremkaldt bindende retsvirkning af en sådan art, der kan indvirke på sagsøgernes interesser, og udgør en retsakt, der kan anfægtes i medfør af artikel 230 EF.

2. *Formaliteten af påstanden om, at det pålægges Kommissionen at foretage en delvis interimsundersøgelse*

a) Parternes argumenter

44 Ifølge Kommissionen bør også denne påstand afvises. I overensstemmelse med artikel 233 EF og med retspraksis tilkommer det ikke Retten at rette pålæg til Kommissionen om, hvordan den skal opfylde en dom, der er afsagt inden for rammerne af et annullationssøgsmål.

b) Rettens bemærkninger

45 Det skal påpeges, at den kompetence, som Unionens retsinstanser råder over i annullationssøgsmål efter artikel 230 EF, begrænser sig til en prøvelse af den anfægtede retsakts lovlighed, og at det ifølge fast retspraksis ikke tilkommer Retten under udøvelsen af dens kompetence at meddele fællesskabsinstitutionerne påbud eller at træffe afgørelser på deres vegne (Domstolens dom af 5.7.1995, sag C-21/94, Parlamentet mod Rådet, Sml. I, s. 1827, præmis 33, og af 8.7.1999, sag C-5/93 P, DSM mod Kommissionen, Sml. I, s. 4695, præmis 36, samt Rettens dom af 24.2.2000, sag T-145/98, ADT Projekt mod Kommissionen, Sml. II, s. 387, præmis 83). Såfremt Retten annullerer retsakten, påhviler det derfor ifølge artikel 233 EF vedkommende institution at træffe de nødvendige foranstaltninger til at opfylde annullationsdommen (Domstolens dom af 24.6.1986, sag 53/85, AKZO Chemie og AKZO Chemie UK mod Kommissionen, Sml. s. 1965, præmis 23, og dommen i sagen ADT Projekt mod Kommissionen, præmis 84).

46 Det følger heraf, at sagsøgernes anmodning om, at Retten pålægger Kommissionen at indlede en delvis fornyet undersøgelse, bør afvises.

3. *Formaliteten af de af sagsøgerne påberåbte anbringender*

a) Parternes argumenter

47 Med hensyn til det første anbringende gør Kommissionen gældende, at i stedet for at fremføre deres argumenter i selve stævningens tekst har sagsøgerne i det væsentlige henvist til argumenter, der er indeholdt i begæringen om fornyet undersøgelse. Kommissionen konkluderer heraf, at det første anbringende såvel som de andre af sagsøgerne påberåbte anbringender, som udviser de samme mangler, ikke kan antages til realitetsbehandling, da de ikke er blevet fremsat i selve stævningen.

b) Rettens bemærkninger

48 Det bemærkes, at efter artikel 44, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement skal en stævning angive søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse angivelser skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og Retten i givet fald på det således foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen. Af retssikkerheds- og retsplejehensyn er det en forudsætning for, at

en sag kan antages til realitetsbehandling, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, eventuelt kortfattet, men dog på en sammenhængende og forståelig måde, fremgår af selve stævningen (jf. Rettens dom af 3.2.2005, sag T-19/01, Chiquita Brands m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 315, præmis 64 og den deri nævnte retspraksis).

49 Selv om stævningens indhold i den forbindelse på særlige punkter kan støttes og udbygges ved henvisninger til afsnit i dokumenter, der vedlægges som bilag til stævningen, kan der ikke ved en generel henvisning til andre dokumenter, herunder også dokumenter, der figurerer som bilag til stævningen, rådes bod på en undladelse af at anføre afgørende dele af den retlige argumentation, der i medfør af de nævnte bestemmelser skal være indeholdt i stævningen (Rettens dom af 14.12.2005, sag T-209/01, Honeywell mod Kommissionen, Sml. II, s. 5527, præmis 57, og af 17.9.2007, sag T-201/04, Microsoft mod Kommissionen, Sml. II, s. 3601, præmis 94). Det tilkommer endvidere ikke Retten ved hjælp af bilagene at forsøge at klarlægge, hvilke anbringender og argumenter der kan antages at udgøre grundlaget for søgsmålet, idet bilagene alene skal fungere som bevismateriale og som et middel til sagens oplysning (Rettens dom af 7.11.1997, sag T-84/96, Cipeke mod Kommissionen, Sml. II, s. 2081, præmis 34, og af 21.3.2002, sag T-231/99, Joynson mod Kommissionen, Sml. II, s. 2085, præmis 154, samt dommen i sagen Honeywell mod Kommissionen, præmis 57). Stævningen skal derfor indeholde udtrykkelig angivelse af de grunde, søgsmålet støttes på, mens en rent generel angivelse heraf ikke opfylder kravene i procesreglementet (Rettens dom af 12.1.1995, sag T-102/92, Viho mod Kommissionen, Sml. II, s. 17, præmis 68, og af 22.11.2006, sag T-282/04, Italien mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 60).

50 Det må konstateres, at de af sagsøgerne påberåbte anbringender opfylder ovennævnte krav.

51 For det første kan der ikke rejses tvivl om, at det fremgår klart af stævningen, at der med det foreliggende søgsmål søges der fastslået en tilsidesættelse af artikel 1, stk. 4, artikel 11, stk. 3, og artikel 21 i grundforordningen, der angiveligt består i

Kommissionens afslag på at foretage en fornyet undersøgelse af de pågældende antidumpingforanstaltninger. Søgsmålet har ligeledes til formål at konstatere, at Kommissionen har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

52 For det andet, selv om sagsøgerne i vidt omfang med hvert anbringende henviser til anmodningen om fornyet undersøgelse, der er bilagt stævningen, har de også i deres stævning fremført de væsentligste argumenter til støtte for deres søgsmål. For så vidt angår det første anbringende vedrørende ændrede omstændigheder med hensyn til definition af de omhandlede varer, fællesskabsproduktion og skade gør sagsøgerne først og fremmest gældende, i punkt 28 og 35 i stævningen, at den oprindelige varedefinition ikke længere er gældende på grund af ændrede omstændigheder i forbindelse med en vis teknisk og teknologisk udvikling. Videre i punkt 36 og 41 i stævningen understreger sagsøgerne, at fællesskabsproduktionen af tovværk og kabler til almindeligt brug er ved at blive udfaset eller allerede er ophørt. Endelig i punkt 42-45 i stævningen gør de klart, at det er lidet sandsynligt, at skaden vil vedblive at bestå eller opstå på ny, hvis importen af en vis underkategori af tovværk til almindeligt brug bliver udelukket fra foranstaltningernes anvendelsesområde. For så vidt angår det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning anfører sagsøgerne i punkt 12-15 og punkt 46-50 i stævningen de faktorer, som har givet anledning til en berettiget forventning om, at en fornyet undersøgelse af de pågældende antidumpingforanstaltninger ville blive indledt. For så vidt angår det tredje anbringende anfører sagsøgerne i punkt 51-55 i stævningen, hvorfor Kommissionen — efter deres opfattelse — har tilsidesat artikel 1, stk. 4, i grundforordningen på grundlag af en for bred definition af den pågældende vare.

53 De af sagsøgerne fremførte argumenter, som er indeholdt i stævningen, gør det muligt for Kommissionen at forberede sit forsvar og for Retten at udøve sin kontrol.

B — *Om realiteten*

54 Til støtte for deres påstand har sagsøgerne påberåbt sig følgende tre anbringender, for det første en tilsidesættelse af artikel 11, stk. 3, og artikel 21 i grundforordningen, for det andet en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, og for det tredje et åbenbart urigtigt skøn og en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 1, stk. 4.

1. *Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 11, stk. 3, og artikel 21 i grundforordningen*

55 Sagsøgerne har anført, at Kommissionen har tilsidesat artikel 11, stk. 3, og artikel 21 i grundforordningen ved at afvise at indlede en delvis interimsundersøgelse af de omtvistede antidumpingforanstaltninger, når den var forpligtet hertil i lyset af det tilstrækkelige bevismateriale, som var indeholdt i anmodningen om fornyet undersøgelse, og som vedrørte ændring i omstændighederne for så vidt angår varedefinition, fællesskabsproduktion og skade.

56 Anbringendet falder i tre led. I det første led gør sagsøgerne gældende, at den oprindelige definition af varen ikke længere er gældende på grund af nye omstændigheder i forbindelse med en vis teknisk og teknologisk udvikling. I det andet led gør de gældende, at fællesskabsproduktionen af tovværk til almindeligt brug er ved at blive udfaset eller allerede er ophørt med at eksistere. Endelig i det tredje led fremfører de, at det er lidet sandsynligt, at skaden vil vedblive at bestå eller opstå på ny, hvis importen af en vis underkategori af den pågældende vare bliver udelukket fra området for foranstaltningerne.

a) Om første led vedrørende en ændring i omstændighederne for så vidt angår definitionen af den pågældende vare

Parternes argumenter

57 Under henvisning til Kommissionens tidligere beslutningspraksis understreger sagsøgerne, at den ændring i omstændighederne, der berettiger en fornyet undersøgelse, ikke kun vedrører dumping og/eller skade, men også definitionen af den pågældende vare. I den forbindelse gør sagsøgerne gældende, at der er sket en ændring i omstændighederne for så vidt angår stålwirer, som berettiger en tilpasning af definitionen af den pågældende vare som indeholdt i de omtvistede antidumpingforanstaltninger.

58 Kommissionen råder naturligvis over en vid skønsmargen med henblik på at definere de pågældende varer i sammenhæng med handelsbeskyttelsesforanstaltninger. Alligevel var Kommissionen forpligtet til at foretage en fornyet undersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 3, i grundforordningen, i betragtning af at sagsøgernes anmodning indeholdt tilstrækkeligt bevismateriale for en ændring i de tekniske og økonomiske omstændigheder med hensyn til definitionen af den pågældende vare. De domme, som Kommissionen henviser til til støtte for dens vide skønsmargen for så vidt angår handelsbeskyttelsesforanstaltninger (Rettens dom af 25.9.1997, sag T-170/94, Shanghai Bicycle mod Rådet, Sml. II, s. 1383, præmis 61-71, og af 17.12.2008, sag T-462/04, HEG og Graphite India mod Rådet, Sml. II, s. 3685, præmis 68), er ikke relevante for udfaldet af den foreliggende sag, idet de vedrører annullation af selve en antidumpingforanstaltning og ikke beslutningen om ikke at indlede en fornyet undersøgelse.

59 Ifølge sagsøgerne er indledning af en fornyet undersøgelse ikke kun nødvendig i tilfælde, hvor en tilpasning af eksisterende foranstaltninger forekommer uundgåelig,

men også i tilfælde, hvor et tilstrækkeligt bevismateriale for ændringer i visse tekniske og økonomiske omstændigheder er tilvejebragt, og hvor en tilpasning af de eksisterende foranstaltninger under hensyn til disse forandringer kan vise sig nødvendig.

60 I lyset af de beviser, som sagsøgerne har tilvejebragt til støtte for deres anmodning, burde Kommissionen i det mindste have indledt en fornyet undersøgelse for at være i stand til at kunne træffe en beslutning om en eventuel tilpasning af definitionen på den omhandlede vare. Dog besluttede Kommissionen, selv uden at skride til indledning af en fornyet undersøgelse, at en tilpasning af definitionen på antidumpingforanstaltningerne ikke var nødvendig, hvilket var en tilsidesættelse af artikel 11, stk. 3, i grundforordningen.

61 Således viste sagsøgerne med deres anmodning om fornyet undersøgelse, at varedefinitionen på stålwirer havde ændret sig siden indførelsen af antidumpingforanstaltninger på disse tovværk.

62 I første række blev sondringen imellem tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug fastsat den 12. november 2001 af Den Europæiske Standardiseringskomité (CEN) med europæisk standard EN 12385. Tovværk til almindeligt brug til anvendelse ved »almindelige løfteformål« blev placeret i del 4 inden for denne standard, mens tovværk til særligt brug blev placeret i del 5-10 i denne standard. Den Europæiske Standardiseringskomité (CEN) bekræftede denne sondring i 2002 i standard EN 10264 om de gældende krav til ståltråd til tovværk, hvor det skelner imellem »ståltråd […] til tovværk beregnet til almindeligt brug« i del 2 inden for denne standard og »ståltråd […] til tunge løft« i del 3 inden for nævnte standard.

63 I den forbindelse har Kommissionen ved forordning (EF) nr. 1742/2000 af 4. august 2000 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på visse typer polyethylenterephthalat (PET) med oprindelse i Indien, Indonesien, Malaysia, Republikken Korea,

Taiwan og Thailand (EFT L 199, s. 48) bekræftet, at standardisering er et højst relevant kriterium for definitionen af de pågældende varer.

64 Ifølge sagsøgerne krævede ændringen i standardiseringen en tilpasning af omfanget af de pågældende antidumpingforanstaltninger samt en sondren imellem tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug. Kommissionen burde således have indledt en mere tilbundsgående undersøgelse af sagen inden for rammerne af en fornyet undersøgelse, særligt for så vidt angår de specifikke og udtømmende eksempler, som sagsøgerne havde oplyst i deres stævning. Kommissionen tog dog ikke disse eksempler i betragtning, men henviste blot til dens sædvanlige argument om, at stålwirer har de samme grundlæggende fysiske, tekniske og kemiske egenskaber til fælles: de enkelte tråde af stål, som udgør strengene, disse strenge, der er snoet om kernen, og selve kernen. Dette simplificerede argument har ikke nogen forbindelse med den aktuelle tekniske virkelighed, som er afspejlet i de komplekse og omfattende tekniske beskrivelser, der er indeholdt i standarderne EN 12385 og EN 10264. Ydermere kan definitionen af den pågældende vare præciseres yderligere, eftersom alle stålwirer på grund af tekniske krav er sammensat af ovennævnte tre elementer. Kommissionen anlagde derfor et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesatte artikel 11, stk. 3, i grundforordningen ved at se bort fra de ændringer, som er fastsat med de ovennævnte standarder, og ved at afvise at foretage en fornyet undersøgelse.

65 For det andet gør sagsøgerne gældende, at de i deres anmodning om fornyet undersøgelse har tilvejebragt bevis for en ændret markedsopfattelse. I modsætning til tidligere praksis skelner aktørerne på markedet for stålwirer nu imellem tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug.

66 For det første mener sagsøgerne af have påvist, at Fællesskabets producenter skelner imellem disse typer af tovværk på deres internetsider, i deres reklamer og i deres kataloger. Disse producenter fremhæver i disse medier deres evne til at producere tovværk til særligt brug efter mål.

67 For det andet mener sagsøgerne i anmodningen om fornyet undersøgelse at have påvist, at tovværk til særligt brug adskiller sig fra tovværk til almindeligt brug på grundlag af fysiske og tekniske egenskaber. Kommissionens henvisning til de grundlæggende egenskaber for stålwirer er således ikke relevant med hensyn til at afvise sagsøgernes argument om, at tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug anses for forskellige varer i henhold til markedsopfattelsen.

68 Allerførst fremviser tovværk til særligt brug ikke kun de tre grundlæggende elementer i tovværk til almindeligt brug, men også yderligere elementer (såsom plastikindlæg og/eller plastikmellemlag, yderligere strenge til fyld, specielle smøremidler og kompakte strenge), som gør dem anvendelige til brug ved tunge løft og ved højsikkerhedskrav.

69 Dernæst har tovværksstrenge til særligt brug undergået en speciel behandling, der giver disse tovværk, ud over en øget fleksibilitet, en højere modstandskraft over for brud såvel som over for slid og rust i forhold til tovværk til almindeligt brug.

70 I øvrigt udviser tovværk til særligt brug en usædvanlig modstandskraft mod snoning, som er langt bedre end den for tovværk til almindeligt brug, og de kan derfor anvendes til særlige endelige formål.

71 Endelig sælges tovværk til særligt brug til væsentligt højere priser end tovværk til almindeligt brug af samme type.

72 Sagsøgerne understreger, at de i deres anmodning om fornyet undersøgelse fremlagde bevis for eksistensen af en klar afgrænsningslinje mellem tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug ved anvendelse af en matrix, der viser forskellene mellem disse tovværk set i lyset af deres fysiske og tekniske egenskaber og i lyset af deres endelige formål, hvilket kunne bruges som retningslinjer ved omdefineringen af omfanget af de pågældende foranstaltninger.

73 I lyset af denne matrix er Kommissionens afvisning af at sondre mellem tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug uforståelig. Den kan kun forklares ud fra Kommissionens frygt for »uforudsigelige konsekvenser« som påberåbt af Kommissionens repræsentanter under mødet af 8. april 2008, som skulle følge af at udelukke tovværk til almindeligt brug fra anvendelsesområdet for de antidumpingforanstaltninger, hvilket ville nødvendiggøre indledningen af en ny undersøgelse af samtlige gældende antidumpingforanstaltninger for stålwirer. En sådan frygt kan dog ikke berettige opretholdelsen af en forældet definition af den pågældende vare, som ikke længere lever op til de tekniske og økonomiske vilkår på markedet.

74 Sagsøgerne understreger ligeledes, at i Rådets forordning (EF) nr. 2537/1999 af 29. november 1999 om ændring af forordning (EØF) nr. 2861/93, (EF) nr. 2199/94, (EF) nr. 663/96, (EF) nr. 1821/98 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse magnetplader (3,5" disketter) med oprindelse i Japan, Taiwan, Folkerepublikken Kina, Hongkong, Republikken Korea, Malaysia, Mexico, Amerikas Forenede Stater og Indonesien, samt forordning (EF) nr. 1335/1999 om genindførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse magnetplader (3,5" disketter) med oprindelse i Indonesien, som fremstilles og sælges til eksport til Fællesskabet af PT

Betadiskindo Binatama (EFT L 307, s. 1), blev det indrømmet, at en anmodning om fornyet undersøgelse med henblik på friholdelse af en vare fra anvendelsesområdet for antidumpingforanstaltninger var berettiget, eftersom varen i sagen og den pågældende vare var åbenlyst forskellige for så vidt angår deres fysiske og tekniske egenskaber, deres endelige formål og deres priser. I deres anmodning om fornyet undersøgelse fremlagde sagsøgerne tilstrækkeligt bevis for samtlige de ovennævnte kriterier, således at Kommissionen var forpligtet til at indlede en fornyet undersøgelse med henblik på tilpasning af anvendelsesområdet for antidumpingforanstaltninger for stålwirer. Undladelsen af at opfylde denne forpligtelse udgør et åbenlyst urigtigt skøn og en tilsidesættelse af artikel 11, stk. 3, i grundforordningen.

75 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

76 Sagsøgerne gør gældende, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat artikel 11, stk. 3, i grundforordningen ved at afvise at indlede en fornyet undersøgelse med henblik på at ændre definitionen af den pågældende vare.

77 Det skal indledningsvis anføres, at institutionerne med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge (Domstolens dom af 27.9.2007, sag C-351/04, Ikea Wholesale, Sml. I, s. 7723, præmis 40, og Rettens dom af 8.7.2008, sag T-221/05, Huvis mod Rådet, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 38). Det samme gør sig gældende med de komplekse tekniske vurderinger, der foretages af Unionens institutioner (jf. i den forbindelse Domstolens dom

af 21.11.1991, sag C-269/90, Technische Universität München, Sml. I, s. 5469, præmis 13; jf. ligeledes i denne retning dommen i sagen Microsoft mod Kommissionen, nævnt i præmis 49 ovenfor, præmis 88 og 89).

78 Det skal ligeledes bemærkes, at i henhold til retspraksis begrænser Unionens retsinstansers prøvelse af institutionernes skøn sig på nævnte område til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (jf. Rettens dom af 28.10.2004, sag T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic mod Rådet, Sml. II, s. 3663, præmis 48 og 49, og den deri nævnte retspraksis, og af 4.10.2006, sag T-300/03, Moser Baer India mod Rådet, Sml. II, s. 3911, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).

79 I den forbindelse bør der i lyset af den i ovenfor præmis 77 citerede retspraksis tages hensyn til, at Kommissionen råder over en vid skønsmargen med hensyn til at fastslå behovet for opretholdelse af antidumpingforanstaltninger i henhold til artikel 11, stk. 3, i grundforordningen, samt med hensyn til at fastslå, om en anmodning om en fornyet undersøgelse indeholder tilstrækkeligt bevismateriale til at fastslå behovet for en sådan fornyet undersøgelse.

80 Det er i lyset af disse betragtninger, at det bør undersøges, om Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at afvise at indlede en delvis fornyet undersøgelse af de omhandlede antidumpingforanstaltninger i lyset af det bevismateriale, der er indeholdt i anmodningen om fornyet undersøgelse.

81 Vedrørende argumentet om ændrede omstændigheder med hensyn til definition af den omhandlede vare bør det erindres, at grundforordningen om antidumping ikke præciserer, hvorledes produktet eller produktrækken, der kan underkastes antidumpingundersøgelser, skal defineres, og ikke kræver en systematisk klassificering af produktet (jf. i denne retning dommen i sagen Shanghai Bicycle mod Rådet, nævnt i præmis 58 ovenfor, præmis 61).

82 Med henblik på en definition af den pågældende vare kan institutionerne tage hensyn til flere faktorer såsom varernes fysiske, tekniske og kemiske kendetegn samt deres anvendelse, muligheden for, at de kan erstatte hinanden, forbrugernes opfattelse af dem, forhandlingskanalerne, fremstillingsprocessen, produktionsomkostningerne og kvaliteten (jf. i den forbindelse Rettens dom af 4.3.2010, sag T-401/06, Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 671, præmis 131).

83 Når det drejer sig om en ændring i omstændighederne, som berettiger udelukkelsen af en bestemt vare fra definitionen af den pågældende vare, skal en påstand om, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at afvise at indlede en fornyet undersøgelse, derfor støttes på argumenter for enten at godtgøre, at Kommissionen, ved sit skøn hvad angår indledning af undersøgelsen, har foretaget en urigtig vurdering af de forhold, som den har fundet relevante, eller at anvendelsen af andre, mere relevante forhold ville have udelukket denne vare fra definitionen af den pågældende vare (jf. i den forbindelse dommen Brosmann Footwear (HK) m.fl. mod Rådet, nævnt i præmis 82 ovenfor, præmis 132).

84 I den anfægtede retsakt har Kommissionen konkluderet, at en fornyet undersøgelse ikke kunne indledes med henblik på at udelukke tovværk til almindeligt brug fra definitionen af de pågældende varer, bl.a. fordi anmodningen om en fornyet undersøgelse ikke indeholdt tilstrækkeligt bevismateriale for, at disse to typer tovværk ikke havde de samme grundlæggende fysiske, tekniske og kemiske kendetegn.

85 Således som sagsøgerne har bekræftet under retsmødet, stiller de ikke spørgsmålstegn ved relevansen af kriteriet om grundlæggende fysiske, tekniske og kemiske kendetegn med henblik på definitionen af den pågældende vare, men de er af den opfattelse, at andre, mere relevante faktorer også skal tages i betragtning, bl.a. dem, som vedrører etableringen af fælles standarder, de endelige anvendelsesformål og varepriser.

86 For det første støtter sagsøgerne sig på den sondring, der er foretaget af CEN med standarderne EN 12385 og EN 10264, mellem tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug, hvorved de kritiserer Kommissionen for i modsætning til dens tidligere praksis at have set bort fra det yderst relevante kriterium om standardisering til brug for definitionsområdet for de pågældende varer.

87 Hvad angår de nævnte standarder er det værd at fremhæve, at standard EN 12385 specificerer de sikkerhedsforskrifter, der er forbundet med produktionen og afprøvningen af stålwirer, mens standard EN 10264 specificerer de dimensionelle tolerancer, mekaniske kendetegn, kravene til den kemiske sammensætning af ståltrådene og kravene, som en eventuel belægning af tråde til tovværk skal opfylde. Selv om det er korrekt, at disse standarder foreskriver særlige krav for visse kategorier af tovværk til særligt brug, kan eksistensen af sådanne krav i sig selv ikke udgøre bevis for, at tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug ikke udgør en enkelt »omhandlet vare« med henblik på anvendelsen af antidumpingforanstaltninger. For det første indeholder hver standard, ud over definitionen for visse kategorier af specialtovværk til særligt brug, et indledende fællesafsnit, som gælder for alle stålwirer, hvad enten de er til almindeligt brug eller til særligt brug. For det andet udelukker de forskellige kategorier af stålwirer, som er opregnet i disse standarder, ikke hinanden, hvilket indebærer, at de tovværk, som opfylder kravene i en kategori, også kan opfylde kravene i andre kategorier. Selv om Kommissionen under retsmødet anførte, at i visse tilfælde kan definitionen af en omhandlet vare svare til en klassificering, som er foreskrevet i en fællesstandard, kan definitionen af den pågældende vare, der er omfattet af antidumpingforanstaltninger, under alle omstændigheder ikke være afhængig af en sådan klassificering.

88 I modsætning til hvad sagsøgerne gør gældende, bemærkes, at selv om de forskellige typer af stålwirer kan klassificeres i grupper på grundlag af supplerende elementer og endelige anvendelsesformål, kan det ikke hævdes, at der eksisterer en klar afgrænsning mellem de forskellige grupper. Som Kommissionen med rette gjorde gældende under retsmødet, eksisterer der ikke noget objektivt kriterium for at fastslå anvendelsen for de forskellige typer af tovværk eller deres endelige anvendelsesformål ved deres

import til eller deres salg i Fællesskabet. Selv produkter inden for den samme gruppe kan være bestemt til forskellig anvendelse. Selv om stålwirer i øverste og laveste kategori af et produktudvalg ikke kan udskiftes med hinanden, har sagsøgerne i øvrigt ikke bestridt, at i visse tilstødende grupper kan stålwirer til almindeligt brug og stålwirer til særligt brug anvendes til de samme formål og derfor udskiftes med hinanden. I dette omfang eksisterer der overlapning og konkurrence indtil en vis grad mellem stålwirer i forskellige grupper (jf. i den forbindelse Domstolens domme af 10.3.1992, sag C-171/87, Canon mod Rådet, Sml. I, s. 1237, præmis 48-52; sag C-174/87, Ricoh mod Rådet, Sml. I, s. 1335, præmis 35-40, og sag C-179/87, Sharp Corporation mod Rådet, Sml. I, s. 1635, præmis 25-30).

89 Under alle omstændigheder støtter forordning nr. 1742/2000, som er påberåbt af sagsøgerne, ikke deres argument om, at de af CEN indførte fællesstandarder udgør et yderst relevant kriterium for Kommissionen til brug for definition af området for den pågældende vare. I den forbindelse er det tilstrækkeligt at fastslå, at i forordningen støtter Kommissionen sig kun marginalt til eksistensen af fælles tekniske standarder ved definitionen af den pågældende vare. Således var sondringen mellem de to typer polyethylenterephthalat blevet fastsat ud fra niveauet af »intrinsic viscositet« for disse varer, og den pågældende standard i nævnte forordning var kun blevet anvendt som et måleinstrument for viskositet. Uden at der er anledning til at udtale sig om relevansen af de skøn, der var foretaget i forordning nr. 1742/2000 med henblik på en løsning i den foreliggende sag, må det følgelig fastslås, at sagsøgernes argument hviler på en fejlfortolkning af nævnte forordning og derfor bør afvises.

90 Hvad for det andet vedrører en ændring i markedsopfattelsen fremfører sagsøgerne i det væsentlige to argumenter.

91 Med det første argument gør sagsøgerne gældende, at fællesskabsproducenterne sondrer mellem to typer af tovværk i deres kataloger, på deres internetsider og i deres reklamer. Disse eksempler viser dog ikke, at der kan tegnes en klar skillelinje mellem tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug, men snarere, at fællesskabsproducenterne præsenterer et fuldt udvalg af forskellige typer stålwirer. Under alle omstændigheder kan nogle få uddrag fra kataloger, internetsider og reklamer fra nogle fællesskabsproducenter ikke rejse tvivl om konklusionen om, at forskellige typer tovværk udviser de samme grundlæggende fysiske, tekniske og kemiske egenskaber, og at de overlapper og konkurrerer med hinanden til en vis grad.

92 Med det andet argument fremfører sagsøgerne synspunkter til støtte for en sondring mellem tovværk på grundlag af supplerende elementer (såsom strenge, plastikindlæg og smøremidler), en særlig behandling (strenge sluttet sammen i femkantet form eller ellipseform), en usædvanlig snoningsresistens, en højere pris på tovværk til særligt brug eller specielle anvendelser af tovværk til særligt brug. Dog kan disse eksempler ikke understøtte sagsøgernes konklusion om, at der kan drages en præcis skillelinje mellem tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug. Selv om der eksisterer stålwirer i et bredt udvalg af forskellige typer i kraft af deres supplerende egenskaber og deres særlige anvendelse, ændrer, på den ene side som anført i præmis 88 ovenfor, det materiale, som sagsøgerne har fremført, ikke Kommissionens konklusion om, at stålwirer, der tilhører tilstødende grupper, kan udskiftes med hinanden, og at der til en vis grad er overlapning og konkurrence mellem disse. På den anden side skal det bemærkes, at grundforordningen ikke indeholder nogen bestemmelse, hvorefter institutionerne er forpligtet til at indføre forskellige regler for samme vare, alt efter dens forskellige former for anvendelse (jf. i denne retning Rettens dom af 29.1.1998, sag T-97/95, Sinochem mod Rådet, Sml. II, s. 85, præmis 53).

93 I den forbindelse kan sagsøgernes argument vedrørende institutionernes tidligere praksis heller ikke godtages. Som det er anført i præmis 77-79 ovenfor, tilkommer det institutionerne inden for rammen af udøvelsen af deres skønsbeføjelser i forbindelse

med en fornyet undersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 3, i grundforordningen at undersøge behovet for opretholdelsen af antidumpingforanstaltninger. Dette skøn skal udøves konkret og under hensyn til alle relevante omstændigheder (Domstolensdom af 14.3.1990, sag C-156/87, Gestetner Holdings mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 781, præmis 43). Under alle omstændigheder støtter vurderingerne i forordning nr. 2537/1999 ikke sagsøgernes synspunkt om, at en fornyet undersøgelse med henblik på udelukkelse af stålwirer til almindeligt brug fra de omhandlede antidumpingforanstaltninger var berettiget, eftersom den undersøgelse, der førte til udelukkelsen i medfør af denne forordning af HiFiD-disketter, klart viste, at der eksisterede en klar skillelinje i relation til de fysiske og tekniske kendetegn mellem de omhandlede varer. I modsætning til, hvad sagsøgerne har gjort gældende, fremgår det ikke af forordning nr. 2537/1999, at institutionerne havde betragtet den endelige anvendelse af og priserne på disse varer som afgørende faktorer. Den eneste henvisning til endeligt anvendelsesformål, som er anført i konklusionerne af undersøgelsen, findes i 27. betragtning til forordning nr. 2537/1999, i hvilken Rådet anfører, at »spørgsmålet om endelige anvendelsesformål […] ikke i sig selv er tilstrækkeligt til at konkludere, at konventionelle 3,5 [og HiFiD-disketter] er en og samme vare«, mens der ikke er foretaget nogen vurdering hvad angår prisforskelle mellem disse to produkter i disse konklusioner.

94 Det fremgår af de forudgående betragtninger, at de af sagsøgerne fremførte argumenter med hensyn til ændring i de tekniske CEN-standarder eller til den angiveligt ændrede markedsopfattelse ikke har kunnet påvise, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at afvise at indlede en delvis interimsundersøgelse af de pågældende antidumpingforanstaltninger i lyset af det bevismateriale, som sagsøgerne har fremlagt vedrørende ændrede omstændigheder med hensyn til definitionen af den pågældende vare.

95 Det følger heraf, at det første anbringendes første led skal forkastes.

b) Om andet led vedrørende en ændring i omstændighederne for så vidt angår produktion af tovværk til almindeligt brug i Fællesskabet

Parternes argumenter

96 Sagsøgerne, som henviser til Rådets forordning (EF) nr. 495/2002 af 18. marts 2002 om ophævelse af forordning (EF) nr. 904/98 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af telefaxapparater til privat brug med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Japan, Republikken Korea, Malaysia, Singapore, Taiwan og Thailand (EFT L 78, s. 1), gør gældende, at Rådet ophævede nævnte forordning som følge af en anmodning om en fornyet undersøgelse med den begrundelse, at produktionen i Fællesskabets industri af telefaxmaskiner til privat brug var faldet drastisk og forventedes at ophøre inden for nær fremtid (jf. niende betragtning til forordning (EF) nr. 495/2002).

97 Det følger herefter af denne forordning, at det ville være imod Fællesskabets interesse og derfor imod artikel 21 i grundforordningen at opretholde antidumpingforanstaltninger over for en vare, af hvilken Fællesskabets produktion er ved at blive udfaset eller forventedes at ophøre inden for nær fremtid.

98 Sagsøgerne gjorde i deres anmodning om fornyet undersøgelse opmærksom på, at Fællesskabets produktion af tovværk til almindeligt brug nu er ubetydelig i modsætning til perioden fra 1999 til 2001, hvor betydelige mængder af tovværk til almindeligt brug blev produceret i Fællesskabet. De understreger, at de har fremlagt bevis for denne ændring i omstændighederne.

99 For det første indeholdt den fortrolige version af deres anmodning om fornyet undersøgelse adskillige udtalelser fra fællesskabsproducenter, som viser, at tovværk til almindeligt brug var blevet tilbagetrukket fra produktionsprogrammerne, eller at disse producenter ikke længere var i stand til at producere disse varer. Selv om sagsøgerne ikke er fremkommet med disse udtalelser i den foreliggende sag for at beskytte deres fortrolige karakter, gør de opmærksom på, at Kommissionen var vidende om disse dokumenter, eftersom den er i besiddelse af den fortrolige version af anmodningen om fornyet undersøgelse.

100 For det andet fremgår udfasningen af denne produktion af reklamer, internetsider og af brochurer fra Fællesskabets producenter, der er vedlagt som bilag 4 til anmodningen om fornyet undersøgelse. Disse dokumenter viser, at i øjeblikket producerer Fællesskabets producenter af stålwirer hovedsageligt tovværk til særligt brug.

101 Kommissionen valgte at se bort fra dette bevismateriale, eftersom den ikke henviste til udfasningen af produktionen af tovværk til almindeligt brug i den omtvistede skrivelse. Følgelig er de negative virkninger af antidumpingtolden ude af proportioner, eftersom Kommissionen ikke har taget højde for den kendsgerning, at opretholdelsen af antidumpingforanstaltningerne ikke vil være til nogen fordel for den europæiske produktion af tovværk til almindeligt brug. Sagsøgerne konkluderer heraf, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat artikel 21 i grundforordningen.

102 Indledningsvis understreger Kommissionen, at det første led i det første anbringende skal forkastes af to grunde. For det første har sagsøgerne på intet tidspunkt under den administrative procedure fremført argumentet om, at opretholdelsen af foranstaltningerne ville være imod Fællesskabets interesse og udgøre en tilsidesættelse af artikel 21 i grundforordningen.

103 For det andet baserer sagsøgerne deres argument om en progressiv udfasning af Fællesskabets produktion af stålwirer til almindeligt brug på påståede forhold, som ikke er anført i den ikke-fortrolige udgave af anmodningen om fornyet undersøgelse, som er bilagt stævningen, samt på erklæringer fra fællesmarkedsproducenter, som ikke er bilagt denne.

104 Selv om det antages, at det første her omhandlede led kan antages til realitetsbehandling, har Kommissionen bestridt sagsøgernes påstand om, at produktionen af tovværk til almindeligt brug i Fællesskabet er blevet ubetydelig.

Rettens bemærkninger

— Formaliteten

105 Hvad angår Kommissionens påstand om afvisning fra realitetsbehandling af det andet led i det første anbringende, fordi argumentet om, at der foreligger modstrid i forhold til Fællesskabets interesse, ikke blev fremført i løbet af den administrative procedure, skal det i den foreliggende sag bemærkes, at del IV i anmodningen om fornyet undersøgelse har overskriften »Gradvis udfasning af Fællesskabets produktion af tovværk til almindeligt brug«. Sagsøgerne noterer sig her en faldende produktion i Fællesskabet af stålwirer til almindeligt brug, hvilket udgør en ændring, der nødvendiggør en redefinition af anvendelsesområdet for de omtvistede antidumpingforanstaltninger med henblik på at udelukke nævnte tovværk fra definitionen af den pågældende vare. Til støtte for deres argument henviste sagsøgerne i deres anmodning om fornyet undersøgelse til forordning nr. 495/2002 (jf. præmis 96 ovenfor). Rådet har imidlertid i den nævnte forordning konkluderet, at det i forbindelse med en fornyet undersøgelse

på grundlag af artikel 11, stk. 3, i grundforordningen var i Fællesskabets interesse at ophæve antidumpingforanstaltningerne over for visse indførsler af faxmaskiner til personligt brug, set i lyset af, at Fællesskabets produktion af varer, som var underlagt antidumpingforanstaltninger, ville ophøre inden for kort tid.

106 Argumenterne vedrørende den gradvise udfasning af Fællesskabets produktion af tovværk til almindeligt brug er gentaget fuldt ud i stævningen. Sagsøgerne har deri præciseret, med citat af niende betragtning til forordning nr. 495/2002, at opretholdelsen af antidumpingforanstaltningerne i sagen, i lyset af den gradvise udfasning af produktionen af tovværk til almindeligt brug, var imod Fællesskabets interesser og udgjorde en tilsidesættelse af artikel 21 i grundforordningen.

107 Det fremgår af artikel 21, stk. 1, andet og tredje punktum, i grundforordningen (nu artikel 21, stk. 1, andet og tredje punktum, i forordning nr. 1225/2009), at institutionerne har ret til ikke at anvende de fastsatte antidumpningsforanstaltninger, også selv om de andre betingelser for pålæggelse af antidumpingtold er opfyldt, dvs. dumping, skade og årsagsforbindelse, hvis de kommer frem til, at anvendelsen af sådanne foranstaltninger ikke er i Fællesskabets interesse. I tilfælde af en gradvis udfasning af Fællesskabets produktion af varer, der er genstand for antidumpingforanstaltninger, afhænger vurderingen af Fællesskabets interesse af en konstatering af, hvorvidt det er nødvendigt at opretholde de omhandlede antidumpingforanstaltninger i sammenhæng med en fornyet undersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 3, i grundforordningen.

108 Det kan konstateres, at Kommissionens klagepunkt om, at sagsøgerne gør et argument gældende, som ikke er blevet fremført under den administrative procedure, bygger på en fejlagtig forudsætning, eftersom anmodningen om en fornyet undersøgelse i det mindste indirekte henviste til ophøret af fællesskabsinteressen, idet den henviste til den gradvise udfasning af produktionen af tovværk til almindeligt brug i

Fællesskabet og under henvisning til niende betragtning til forordning nr. 495/2002 angav, at de pågældende antidumpingforanstaltninger »ikke frembyder fordele hvad angår beskyttelse af produktionen i Fællesskabet mod unfair handelspraksis«.

109 Det følger heraf, at fraværet af direkte henvisning i anmodningen om fornyet undersøgelse til artikel 21 i grundforordningen ikke har nogen indvirkning på, at det første anbringendes første led kan antages til realitetsbehandling.

110 Hvad herefter angår spørgsmålet om den manglende fremlæggelse af de angiveligt fortrolige erklæringer fra Fællesskabets producenter vedrørende udfasningen af Fællesskabets produktion af stålwirer til almindeligt brug skal det understreges, at et sådant spørgsmål henhører under vurderingen af beviset for de af sagsøgerne fremsatte påstande, således at det vil blive undersøgt i forbindelse med stillingtagen til spørgsmålet, om dette led af det første anbringende kan tages til følge som velbegrundet.

111 Det følger af det ovenstående, at Kommissionens formalitetsindsigelse vedrørende andet led af det første anbringende ikke kan tages til følge.

— Om realiteten

112 Sagsøgerne hævder, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at afvise at konstatere udfasningen af produktionen af tovværk til almindeligt brug i Fællesskabet og som følge heraf afvise at imødekomme anmodningen om fornyet undersøgelse.

113 I den forbindelse kan det konstateres, at sagsøgerne nøjedes med at påstå, at produktionen af tovværk til almindeligt brug nu var ubetydelig, uden at fremkomme med det mindste konkrete bevismateriale til støtte for en sådan påstand.

114 Hvad allerførst angår de erklæringer fra producenter i Fællesskabet, som sagsøgerne støtter sig til for at påvise udfasningen af Fællesskabets produktion af tovværk til almindeligt brug, skal det bemærkes, at ud over at de ikke er fremlagt inden for rammerne af den foreliggende retssag, kan sådanne isolerede erklæringer fra fællesskabsproducenter, der angiver, hvor dette er tilfældet, at de har trukket tovværk til almindeligt brug ud af deres produktionsprogram, ikke i sig selv betragtes som tilstrækkeligt bevis for en gradvis udfasning af Fællesskabets produktion af tovværk til almindeligt brug, hvis de ikke er understøttet af objektivt bevismateriale såsom produktionsstatistikker.

115 Derudover viser fællesskabsproducenternes reklamer, som er bilagt anmodningen om en fornyet undersøgelse, som igen er bilagt stævningen, ikke den gradvise udfasning af produktionen af tovværk til almindeligt brug i Fællesskabet, men snarere, at fællesskabsproducenterne tilbyder et komplet sortiment af forskellige typer af stålwirer, uden at disse annoncer fastslår, om det deri udbudte tovværk er produceret i Fællesskabet eller importeret. Under alle omstændigheder er nogle uddrag fra reklamer, internetsider og kataloger fra fællesskabsproducenter, som viser, at disse fokuserer deres produktion på tovværk til særligt brug, ikke tilstrækkeligt til at påvise den gradvise udfasning af fællesskabsproduktionen af tovværk til almindeligt brug som helhed.

116 Følgelig kan sagsøgernes argumenter om en ændring i omstændighederne med hensyn til den gradvise udfasning af produktionen af tovværk til almindeligt brug i Fællesskabet ikke godtgøre, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at

afvise at indlede en delvis interimsundersøgelse af de omtvistede antidumpingforanstaltninger i lyset af det bevismateriale, som de har tilvejebragt.

117 Det følger heraf, at det første anbringendes andet led skal forkastes.

c) Om tredje led vedrørende en ændring i omstændighederne for så vidt angår spørgsmålet, om der foreligger en skade

Parternes argumenter

118 Sagsøgerne anfører, at den konstatering, der blev foretaget, mens fællesskabsproducenterne stadig fremstillede tovværk til almindeligt brug, og ifølge hvilken importen af tovværk forvoldte dem en væsentlig skade i henhold til artikel 3 i grundforordningen, i dag ikke længere er gældende.

119 For det første påviste sagsøgerne i deres anmodning om fornyet undersøgelse, at tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug befinder sig på forskellige markeder, som der nu skelnes imellem med de nye europæiske standarder EN 12385 og EN 10264. Ydermere udskiller markedet for tovværk til almindeligt brug og markedet for tovværk til særligt brug sig ved, at det første generelt markedsføres i industrielle længder, hvorimod det andet, som er produceret i Fællesskabet, hovedsageligt er genstand for en yderligere behandling.

120 For det andet fremkom sagsøgerne i den fortrolige version af anmodningen om fornyet undersøgelse med erklæringer fra fællesskabsproducenter, som importerer store mængder af tovværk til almindeligt brug, herunder fra lande, som er underlagt antidumpingforanstaltninger over for stålwirer. Denne import forvolder således ikke længere nogen skade for Fællesskabets producenter, som aldrig ville påføre sig selv skade. Selv om sagsøgerne ikke er fremkommet med disse erklæringer i den foreliggende sag for at beskytte deres fortrolige karakter, har de påpeget, at Kommissionen havde kendskab til disse dokumenter, eftersom den var i besiddelse af den fortrolige version af anmodningen om fornyet undersøgelse.

121 Herefter, og når henses til det aktuelle fravær af skade i forbindelse med importen af tovværk til almindeligt brug, gør sagsøgerne gældende, at det er lidet sandsynligt, at skaden ville bestå eller opstå på ny, hvis disse indførsler blev udelukket fra anvendelsesområdet for de omtvistede antidumpingforanstaltninger.

122 Ved at afvise at konstatere, at skaden i henhold til artikel 3 i grundforordningen var ved at forsvinde, og ved at afvise at imødekomme anmodningen om at indlede en fornyet undersøgelse har Kommissionen anlagt et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat artikel 11, stk. 3, i grundforordningen.

123 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

124 Således som det allerede er blevet anført i præmis 37 ovenfor, genoptages en undersøgelse i henhold til artikel 11, stk. 3, i grundforordningen, mens foranstaltningerne er i kraft, når anmodningen herom indeholder tilstrækkelige beviser for, at det ikke længere er nødvendigt at opretholde foranstaltningerne for at modvirke dumping, og/eller at det ikke er sandsynligt, at der fortsat eller igen vil blive forvoldt skade, hvis de pågældende foranstaltninger ophæves eller ændres, eller at gældende foranstaltninger ikke er, eller ikke længere er, tilstrækkelige til at modvirke dumping, der forvolder skade.

125 Hvad for det første angår sagsøgernes argument om, at tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug befinder sig på forskellige markeder, som der nu er sondret imellem med nye standarder fra Den Europæiske Standardiseringskomité, såvel som argumentet om forskelligheder med hensyn til deres markedsføring, skal det anføres, at disse argumenter allerede er blevet undersøgt og afvist i forbindelse med undersøgelsen af det foreliggende anbringendes første led i præmis 86-95 ovenfor.

126 Hvad for det andet angår sagsøgernes betragtning om, at fællesskabsproducenterne importerer store mængder af tovværk til almindeligt brug, bl.a. fra lande, som er underlagt antidumpingforanstaltninger, skal det på den ene side fremhæves, at de af fællesskabsproducenterne afgivne individuelle erklæringer, der bekræfter, at de importerer store mængder af tovværk til almindeligt brug, som sagsøgerne baserer sig på, ud over den kendsgerning, at de ikke er fremlagt under den foreliggende retssag, ikke kan anses for tilstrækkelige i sig selv til at tilvejebringe bevis for en sådan import, hvis de ikke er underbygget af objektivt bevismateriale, såsom statistikker vedrørende Fællesskabets import af nævnte tovværk. På den anden side viser sagsøgernes blotte påstand om, at det er »lidet sandsynligt«, at skaden vil fortsætte eller vende tilbage, ikke, at den skade, som Fællesskabets industri har lidt, vil forsvinde.

127 De argumenter, der er fremført af sagsøgerne, vedrørende en ændring i omstændighederne med hensyn til eksistensen af en skade, kan derfor ikke påvise, at Kommissionen har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at afvise at indlede en delvis interimsundersøgelse af de omtvistede antidumpingforanstaltninger i lyset af det af sagsøgerne tilvejebragte bevismateriale.

128 Det tredje led af det her omhandlede anbringende må derfor forkastes.

129 Det første anbringende må derfor forkastes i sin helhed.

2. *Det andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning*

a) Parternes argumenter

130 Sagsøgerne fastholder, at det var i strid med deres berettigede forventning, at Kommissionen afviste at indlede en fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne. Det følger af fast retspraksis, at enhver privat, som befinder sig i en situation, hvor EU-administrationen har givet anledning til at nære begrundede forventninger ved at have afgivet præcise løfter over for ham, kan påberåbe sig princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (Rettens dom af 16.11.2006, sag T-333/03, Masdar (UK) mod Kommissionen, Sml. II, s. 4377, præmis 119).

131 I den foreliggende sag har Kommissionen skabt en berettiget forventning hos sagsøgerne ved at foreslå dem inden for rammerne af en fornyet undersøgelse på ny at fremføre argumentet for, at tovværk til almindeligt brug er væsensforskelligt fra tovværk til særligt brug. Sådanne tilsagn blev givet med tilstrækkelig sikkerhed og udsprang fra autoriserede og troværdige kilder.

132 For det første opfordrede Kommissionen sagsøgerne til ved afslutningen af den fornyede undersøgelse i medfør af artikel 11, stk. 2, i grundforordningen af de antidumpingforanstaltninger, som ved Rådets forordning nr. 1796/1999 var pålagt importen af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Indien, Sydafrika og Ukraine, at fremsætte en anmodning om fornyet undersøgelse med henblik på at tilpasse omfanget af de pågældende foranstaltninger. Navnlig kontaktede en af Kommissionens repræsentanter EWRIA for at oplyse denne om, at sagsøgernes anmodning om tilpasning af anvendelsesområdet for antidumpingforanstaltninger ikke kunne finde sted i forbindelse med en fornyet undersøgelse ved foranstaltningernes udløb, men skulle fremsættes inden for rammerne af en fornyet undersøgelse i medfør af artikel 11, stk. 3, i grundforordningen. Ifølge sagsøgerne havde Kommissionens repræsentant ingen anledning til at kontakte EWRIA, medmindre Kommissionen havde været interesseret i en redefinering af anvendelsesområdet for de pågældende antidumpingforanstaltninger. Det følger heraf, at repræsentanten således tilskyndede sagsøgerne til at indgive en anmodning om fornyet undersøgelse.

133 For det andet var denne opfordring suppleret med den kendsgerning, at Kommissionens delegation under et besøg i hovedsædet for en af sagsøgerne, Heko Industrieerzeugnisse, i forbindelse med den fornyede undersøgelse ved foranstaltningernes udløb i medfør af artikel 11, stk. 2, i grundforordningen, af de antidumpingforanstaltninger, der var indført ved forordning nr. 1601/2001 på importen af visse tovværk og kabler af stål med oprindelse i Rusland, Thailand og Tyrkiet, klart havde vist interesse for en redefinition af anvendelsesområdet for foranstaltninger over for stålwirer.

134 For det tredje gav Kommissionens medarbejdere under det uformelle møde vedrørende anmodningen om fornyet undersøgelse sagsøgerne det indtryk, at Kommissionen ville være indstillet på at revurdere deres argumenter inden for rammerne af en delvis interimsundersøgelse med hensyn til området for de pågældende varer. Disse medarbejdere gennemgik det første udkast af sagsøgernes anmodning om fornyet undersøgelse og fremkom med flere anbefalinger om ændringer til udkastet. På grundlag af disse anbefalinger foretog sagsøgerne rettelser i deres anmodning og inkluderede de argumenter, som var foreslået af Kommissionens nævnte medarbejdere. En af disse medarbejdere kontaktede sagsøgerne angående det reviderede udkast og oplyste dem om, at han anså yderligere ændringer for unødvendige, og at i lyset af de i anmodningen indeholdte »lovende« argumenter skulle denne hurtigst muligt indgives officielt til Kommissionen.

135 For at bevise eksistensen af disse kontakter foreslår sagsøgerne, at [H.], formand for EWRIA, føres som vidne i medfør af artikel 65, litra c), i Rettens procesreglement.

136 Denne adfærd fra Kommissionens side viser, at den tog sigte på at ændre sin holdning vedrørende definition af den omhandlede vare og den lignende vare i antidumpingforanstaltningerne over for stålwirer. Sagsøgerne havde al mulig grund til at forvente, at hvis de inden for den fastsatte frist indgav en anmodning om indledning af en fornyet undersøgelse med henblik på at tilpasse omfanget af de omtvistede antidumpingforanstaltninger og at udelukke tovværk til almindeligt brug herfra, ville Kommissionen snarest muligt indlede den tilsvarende fornyede procedure for en undersøgelse.

137 Sagsøgerne støttede sig til denne forventning, og idet de afsatte den nødvendige tid og de nødvendige ressourcer hertil, indgav de deres anmodning om fornyet undersøgelse den 12. juni 2007. Ved at afvise at indlede den anmodede fornyede undersøgelse har EU-institutionerne derfor tilsidesat sagsøgernes berettigede forventning.

138 Kommissionen har anført, at den ikke gav sagsøgerne præcise løfter om, at en fornyet undersøgelse ville finde sted.

b) Rettens bemærkninger

139 Ifølge retspraksis omfatter princippet om beskyttelse af den berettigede forventning enhver privatperson, hos hvem EU's administration ved at afgive præcise, ubetingede og samstemmende løfter, der stammer fra pålidelige og troværdige kilder, har givet anledning til begrundede forhåbninger (jf. Rettens dom af 6.7.1999, sag T-203/97, Forvass mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 129, og II, s. 705, præmis 70 og den deri nævnte retspraksis, af 26.9.2002, sag T-319/00, Borremans m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 171, og II, s. 905, præmis 63, og af 9.7.2008, sag T-304/06, Reber mod KHIM — Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (Mozart), Sml. II, s. 1927, præmis 64). Disse løfter skal imidlertid være i overensstemmelse med de gældende bestemmelser og forskrifter, og løfter, der ikke tager hensyn til disse bestemmelser, kan derfor ikke skabe en berettiget forventning hos den pågældende (jf. Rettens dom af 5.11.2002, sag T-205/01, Ronsse mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 211, og II, s. 1065, præmis 54, og af 16.3.2005, sag T-329/03, Ricci mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 69, og II, s. 315, præmis 79 og den deri nævnte retspraksis, samt Mozart-dommen; jf. ligeledes i denne retning Domstolens dom af 6.2.1986, sag 162/84, Vlachou mod Revisionsretten, Sml. s. 481, præmis 6).

140 I den foreliggende sag må det allerførst konstateres, at der ikke er noget bevis i sagen, der kan fastlægge indholdet af de mundtligt afgivne påståede tilsagn. Kommissionen erkender ganske vist at have haft kontakt med sagsøgerne i perioden mellem august 2004 og november 2005 under gennemførelsen af den fornyede undersøgelse ved udløbet af de antidumpingforanstaltninger, der blev indført med forordning nr. 1796/1999, og — på et indledende stadium — i oktober 2006 vedrørende anmodningen om fornyet undersøgelse. Dog anfægter Kommissionen at have givet dem

præcise og ubetingede løfter, som kunne have skabt begrundede forventninger til, at en fornyet undersøgelse ville blive indledt.

141 Vedrørende, for det første, kontakterne imellem Kommissionen og sagsøgerne i forbindelse med den fornyede i anledning af udløbet af de foranstaltninger, der var fastsat i medfør af forordning nr. 1796/1999, erklærer sagsøgerne, at Kommissionen »opmuntrede« dem til at indgive en anmodning om fornyet undersøgelse, og anfører, at Kommissionens repræsentant tog kontakt til dem for at forklare dem om visse processuelle aspekter ved en anmodning om en fornyet undersøgelse. Selv om det antages, at Kommissionen overvejede muligheden af en sådan fornyet undersøgelse under disse kontakter, må det imidlertid konstateres, at den information, der blev givet, ikke udgør præcise, ubetingede og overensstemmende tilsagn om, at en fornyet undersøgelse ville finde sted.

142 For det andet hvad angår kontakten imellem Kommissionens medarbejdere og sagsøgerne under deres besøg i Heko Industrieerzeugnisses hovedsæde i forbindelse med den fornyede undersøgelse ved udløbet af de antidumpingforanstaltninger, der blev indført med forordning nr. 1601/2001, begrænser sagsøgerne sig til at anføre, at Kommissionens medarbejdere viste, at de var »interesseret« i en redefinition af området for de pågældende antidumpingforanstaltninger, hvilket ikke udgør et præcist og ubetinget tilsagn om indledning af en fornyet undersøgelse.

143 Vedrørende — for det tredje — det uformelle møde imellem Kommissionen og sagsøgerne i forbindelse med anmodningen om en fornyet undersøgelse, som er genstanden for den foreliggende sag, anfører sagsøgerne blot, at de havde det »indtryk«, at Kommissionen ville være indstillet på at gennemgå deres argumenter inden for rammerne af fornyet undersøgelse, og at Kommissionen beskrev deres argumenter som »lovende«. Sådanne elementer udgør imidlertid ikke præcise, ubetingelse og samstemmende tilsagn om, at en fornyet undersøgelse ville finde sted. Som Kommissionen yderligere har påpeget, udgør dens indledende besvarelse af anmodninger om teknisk rådgivning hverken en formel eller uformel beslutning fra Kommissionens side, idet gennemgangen af sagen kun kan finde sted på grundlag af argumenter og konkret bevismateriale, som ville være indeholdt i en anmodning, der var indgivet

officielt, og kan derfor ikke under nogen omstændigheder have skabt en berettiget forventning om, at en fornyet undersøgelse ville blive indledt.

144 I betragtning af den kendsgerning, at eksistensen af disse kontakter ikke er blevet bestridt, og at de påståede kontakter ikke under nogen omstændigheder kan have skabt nogen berettiget forventning hos sagsøgerne om, at en fornyet undersøgelse ville blive indledt, er der ikke noget grundlag for at efterkomme den af sagsøgerne fremsatte anmodning om bevisoptagelse.

145 Det følger af det ovenstående, at det andet anbringende må forkastes.

3. *Det tredje anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af artikel 1, stk. 4, i grundforordningen*

a) Parternes argumenter

146 Sagsøgerne har gjort gældende, at med hensyn til antidumpingforanstaltninger over for stålwirer har EU-institutionerne støttet deres konstateringer på en for bred definition af den omhandlede vare. På den baggrund sammenlignede institutionerne varer, som ikke var sammenlignelige, og kom derved til at udlede fejlagtige konklusioner.

147 Sagsøgerne gør opmærksom på, at de fremførte dette argument i deres anmodning om fornyet undersøgelse og anmodede Kommissionen om at tilpasse området for foranstaltningerne ved at udelukke import af tovværk til almindeligt brug. Kommissionen tog imidlertid ikke hensyn til deres argumentation. Kommissionens bemærkninger i den omstridte skrivelse om, at de forskellige typer stålwirer »alle [har] samme grundlæggende fysiske og […] tekniske egenskaber«, og om, at »skønt varer i øverste og nederste del af sortimentet ikke er indbyrdes udskiftelige, er dette tilfældet for varer i nabogrupper«, er fejlagtige af følgende årsager, som allerede er kommet til udtryk i anmodningen om fornyet undersøgelse.

148 For det første er de fysiske og tekniske kendetegn for tovværk til særligt brug forskellige fra dem for tovværk til almindeligt brug, idet de indeholder yderligere elementer og kræver brug af tråd til tunge løft i henhold til standard EN 10264.

149 For det andet er produktionsformen for tovværk til særligt brug forskelligt fra den for tovværk til almindeligt brug, fordi den kræver et computerbaseret produktionsbånd og yderligere maskineri.

150 For det tredje er den endelige anvendelse af disse to typer tovværk også forskellig. Tovværk til særligt brug anvendes til specialanvendelser, som kræver usædvanlige fysiske og tekniske kvaliteter af tovværket, til forskel fra tovværk til almindeligt brug.

151 For det fjerde kan tovværk til særligt brug og tovværk til almindeligt brug ikke udskiftes med hinanden. Tovværk til almindeligt brug kan ikke anvendes til en række specielle brug.

152 For det femte eksisterer der i dag ikke længere ikke nogen nævneværdig produktion af tovværk til almindeligt brug i Fællesskabet.

153 Sagsøgerne understreger, at alle disse forhold viser, at der eksisterer en klar skillelinje imellem tovværk til almindeligt brug og tovværk til særligt brug. Ved at henholde sig til den brede definition af varen, som henviser til de »grundlæggende kendetegn«, fortsætter Kommissionen imidlertid med at sammenligne tovværk til særligt brug, som er produceret inden for Fællesskabet, med importeret tovværk til almindeligt brug, dvs. produkter, som ikke er sammenlignelige. Ved at afvise at indlede en fornyet undersøgelse af antidumpingforanstaltningerne har Kommissionen anlagt et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat artikel 1, stk. 4, i grundforordningen.

154 Kommissionen har bestridt sagsøgernes argumenter.

b) Rettens bemærkninger

155 Med deres tredje anbringende gør sagsøgerne gældende, at de omtvistede antidumpingforanstaltninger hviler på en for bred definition af den pågældende vare, således at institutionerne fortsætter med at sammenligne tovværk til særligt brug med tovværk til almindeligt brug, hvilke produkter ifølge sagsøgerne ikke er sammenlignelige. Under disse omstændigheder udgør Kommissionens afvisning af at indlede en foreløbig undersøgelse dels et åbenbart urigtigt skøn, dels en tilsidesættelse af artikel 1, stk. 4, i grundforordningen.

156 Det kan konstateres, at argumentet om, at afvisningen af at indlede en fornyet undersøgelse udgør en tilsidesættelse af artikel 1, stk. 4, i grundforordningen, i det omfang Kommissionen med dens henvisning til den brede definition af den omhandlede vare med dennes reference til de grundlæggende kendetegn fortsætter med at sammenligne tovværk til særligt brug, som er produceret inden for Fællesskabet, med importeret tovværk til almindeligt brug, faktisk i sidste ende sætter spørgsmålstegn ved lovligheden af de omtvistede antidumpingforanstaltninger, og i særdeleshed ved deres definition af den pågældende vare, selv om lovligheden af nævnte foranstaltninger ikke er omfattet af genstanden for det foreliggende annullationsøgsmål, som går ud på annullation af den beslutning, med hvilken Kommissionen har afvist at indlede en delvis interimsundersøgelse.

157 Med hensyn til argumentet om, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at afvise at indlede en fornyet undersøgelse i lyset af en påstået ændring i omstændighederne for så vidt angår definitionen af den pågældende vare, Fællesskabets produktion eller den lidte skade, må det konstateres, at det overlapper med de argumenter, der er fremført inden for rammen af det første anbringende, som blev afvist i præmis 55-129 ovenfor.

158 Det følger heraf, at det tredje anbringende bør forkastes, og at Kommissionen bør frifindes i det hele.

Sagens omkostninger

159 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) European Wire Rope Importers Association (EWRIA), Câbleries namuroises SA, Ropenhagen A/S, ESH Eisen- und Stahlhandelsgesellschaft mbH, Heko Industrieerzeugnisse GmbH, Interkabel Internationale Seil- und Kabel-Handels GmbH, José Casañ Colomar SA og Denwire Ltd betaler sagens omkostninger.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. december 2010.

Underskrifter

Indhold

Retsforskrifter ..... II - 6291

A — Antidumpinggrundforordningen ..... II - 6291

B — Antidumpingforanstaltninger, der er anvendelige over for import af tovværk og kabler af jern eller af stål ..... II - 6296

1. Antidumpingforanstaltninger, der er pålagt import af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Kina, Indien, Sydafrika og Ukraine ..... II - 6296

2. Antidumpingforanstaltninger, der er pålagt import af tovværk og kabler af stål med oprindelse i Rusland ..... II - 6297

Sagens baggrund ..... II - 6299

Retsforhandlinger og parternes påstande ..... II - 6304

Retlige bemærkninger ..... II - 6305

A — Formaliteten ..... II - 6305

1. Formaliteten vedrørende påstanden om annullation af Kommissionens beslutning af 4. juli 2008 om ikke at indlede en delvis interimsundersøgelse af antidumpingforanstaltningerne for stålwirer ..... II - 6305

a) Parternes argumenter ..... II - 6305

b) Rettens bemærkninger ..... II - 6307

2. Formaliteten af påstanden om, at det pålægges Kommissionen at foretage en delvis interimsundersøgelse ..... II - 6312

a) Parternes argumenter ..... II - 6312

b) Rettens bemærkninger ..... II - 6312

3. Formaliteten af de af sagsøgerne påberåbte anbringender ..... II - 6313

a) Parternes argumenter ..... II - 6313

b) Rettens bemærkninger ..... II - 6313

B — Om realiteten ..... II - 6316

1. Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 11, stk. 3, og artikel 21 i grundforordningen ..... II - 6316

a) Om første led vedrørende en ændring i omstændighederne for så vidt angår definitionen af den pågældende vare ..... II - 6317

Parternes argumenter ..... II - 6317

Rettens bemærkninger ..... II - 6322

b) Om andet led vedrørende en ændring i omstændighederne for så vidt angår produktion af tovværk til almindeligt brug i Fællesskabet ..... II - 6329

Parternes argumenter ..... II - 6329

Rettens bemærkninger ..... II - 6331

— Formaliteten ..... II - 6331

— Om realiteten ..... II - 6333

c) Om tredje led vedrørende en ændring i omstændighederne for så vidt angår spørgsmålet, om der foreligger en skade ..... II - 6335

Parternes argumenter ..... II - 6335

Rettens bemærkninger ..... II - 6337

2. Det andet anbringende om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning . . . . . II - 6338

a) Parternes argumenter . . . . . II - 6338

b) Rettens bemærkninger . . . . . II - 6341

3. Det tredje anbringende om et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesættelse af artikel 1, stk. 4, i grundforordningen . . . . . II - 6343

a) Parternes argumenter . . . . . II - 6343

b) Rettens bemærkninger . . . . . II - 6345

Sagens omkostninger . . . . . II - 6346